

NON SÔNG

THE UNION OF VIETNAMESE STUDENT ASSOCIATIONS OF SOUTHERN CALIFORNIA
TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM MIỀN NAM CALIFORNIA
Tòa Soạn và Trị Sự: 15121 Moran St. • Westminster, CA 92683 • U.S.A. ✆ (714) 893-3139

Thư Tòa Soạn

Là Thư Tháng Sáu

Bạn thân,

Vì nhiều lý do, Non Sông trong thời gian qua đã không đến được tay bạn đọc đều đặn hàng tháng đúng như ý nghĩa một tờ nguyệt san. Có lẽ, không có một lời giải thích nào thích hợp và đầy đủ hơn là một lời xin lỗi và lời cảm ơn chân thành của tất cả anh chị em trong Khối Báo Chí về sự tin yêu, khuyến khích và ủng hộ mà tất cả các bạn đã dành cho Non Sông trong suốt thời gian khó khăn vừa qua.

Để đáp lại tấm chân tình này, với tất cả quyết tâm, sự hợp tác vô vị lợi của các cây viết và sự kiên nhẫn của tất cả bạn đọc, Khối Báo Chí Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam Miền Nam California kể từ số này sẽ cố gắng thực hiện và gửi đến bạn đọc mỗi đầu tháng một ấn bản Non Sông mới nhất.

Bạn thân,

Mùa Hè đang đến. Chúng ta vừa bước qua một tháng Tư bình yên ở đây. Tháng Tư nhớ về cội nguồn: Ngày 20 tháng Tư nhằm ngày 10 tháng 3 âm lịch, ngày Giỗ Tổ Hùng Vương, ghi nhớ công ơn của tiền nhân những người đi dựng nước. Tháng Tư tưởng niệm những ngày đen tối nhất của lịch sử đất nước: Ngày 30 tháng 4 năm 1975, ngày miền Nam Việt Nam, phần đất tự do cuối cùng rơi vào tay Việt Cộng.

Bạn thân,

Mùa Hè đang đến. Hẹn bạn nơi Trại Hè Về Với Non Sông kỳ V để cùng nhau đốt lửa đêm, kết vòng tay lớn, chia sẻ tâm tình của những người trẻ Việt Nam.

Ban Biên Tập

Thực Hiện

Khối Báo Chí THSVVN/Nam Cali

Ban Trị Sự

Chủ Nhiệm: Nhị Vũ
Chủ Bút Việt Văn: Nguyễn Quân
Chủ Bút Anh Văn: Quốc Tuấn
Thư Ký Tòa Soạn: Cát Phong
Phát Hành: Lâm Huy Vũ
Thư Tín: Thế Thủy

Ban Biên Tập

Chí Nam, Ngọc Tâm, Thế Thủy,
Thành Đạt, Hướng Dương, Lê
Tạo, Quốc Dũng, Duy Vũ, Trần
Nguyễn Anh Thư, Tí Tiêu Tuy,
Trọng Dung, Thư Thư, Kẽ Lang
Thang, Trần Minh Khổng Tước,
Nhị Vũ, Mai Hà, Cát Phong,
Quốc Tuấn

Ban Kỹ Thuật

Nhị Vũ, Quốc Tuấn, Lê Hằng,
Cát Phong

Đại Diện Non Sông

UC LA Quỳnh San
UC Irvine Đỗ Khánh Đăng
UC San Diego Trần T. Mỹ Lệ
UC Santa Barbara Lê Hiền
UC Riverside Nguyễn Kim Anh
CalPoly, Pomona Nguyễn Trần Đạt
CalPoly, SLO Đỗ Khắc Quang
CSU Fullerton Lê Văn Thành
CSU Los Angeles Trần Ngọc Yến
CSU Long Beach Nguyễn Song Chinh
Orange Coast College ... Lâm Huy Vũ
Long Beach CC Đoàn Tâm Thuận
Pasadena Community Col Tiến Đạt
Valley College Nguyễn Ngân
Chaffrey College Nguyễn Văn
San Diego State U. Tống Minh Đường
San Diego City Col Trương Bửu Thịnh
San Jose SU Hà Tấn Quỳnh Giao
Mesa College Hồ Phước Dũng

VẤN ĐỀ của chúng ta

Thư Gửi Bạn

Bạn thân mến,

Thấm thoát đã gần tròn 19 năm, kể từ biến cố lịch sử 30/4/1975. Chúng ta, những người Việt Nam trẻ đã sinh ra hay lớn lên trên xứ người, hoặc chỉ mới định cư vài năm, chúng ta nghĩ gì về sự kiện lịch sử 30/4/75? Có bao giờ bạn thắc mắc: Tại sao chúng ta phải rời bỏ quê hương Việt Nam của mình? Vì sao chúng ta lại có mặt trên xứ người? Liệu chúng ta sẽ vẫn tự hào là một người Việt Nam, hay chúng ta đang dần dần tự đồng hóa thành “người bản xứ”? Giữa Việt Nam và Hoa kỳ, trách nhiệm và tình cảm của mỗi chúng ta dường như vẫn cân phân chưa hẳn đồng đều...

Hôm nay, chúng ta hãy nhìn lại tập thể trẻ Việt Nam ở Nam Cali để xem tuổi trẻ chúng ta biến đổi ra sao suốt gần 19 năm qua. Trước hết, chúng ta không thể không nói đến những thành tích sáng chói trong các lãnh vực văn hóa, giáo dục, công tác xã hội. Điển hình là các học sinh giỏi Việt Nam ngày càng xuất hiện nhiều hơn trên bảng vàng thành tích học tập hàng năm ở các trường. Trong công tác dạy Việt ngữ, cứu trợ đồng bào tị nạn, bảo tồn văn hóa truyền thống dân tộc, tuổi trẻ vẫn đóng góp tích cực và liên tục, vừa như một biểu hiện tình cảm, vừa như một bổn phận của người trẻ. Qua 19 năm lớn lên cùng với cộng đồng người Việt hải ngoại, có lẽ tuổi trẻ chúng ta cũng nên ngồi lại với nhau để cùng trao đổi về một số vấn đề của chính chúng ta.

Trước hết, mỗi chúng ta cần xác định vai trò, vị trí của mình để từ đó, chọn lựa cho chính mình một hướng đi rõ ràng, đúng đắn. Một thực tế không vui là cho đến hôm nay, số sinh viên học sinh gốc Việt ở các trường tại Hoa kỳ ngày càng quen tiếng Việt nhiều hơn. Trong khi báo Việt ngữ phát hành ngày càng nhiều hơn ở Nam California nhưng có được bao nhiêu phần trăm độc giả là lớp trẻ dưới 30 tuổi?

Quý vị phụ huynh nghĩ sao về việc các bạn trẻ thích nói, nghe và viết bằng tiếng Anh hơn tiếng Việt? Số bạn trẻ Việt Nam ở Mỹ nói được, hiểu được và viết được tiếng Việt ngày càng ít đi một cách đáng buồn và rất là đáng cho chúng ta lo ngại! Cụ Phạm Quỳnh ngày xưa có nói: “Truyện Kiều còn, tiếng nước ta còn. Tiếng nước ta còn, nước ta còn.” Một khi tiếng Việt không còn được giới trẻ Việt Nam ở hải ngoại yêu thích và sử dụng thì ...không hiểu chúng ta sẽ trách ai: quý vị phụ huynh? chính bản thân mình? hay cả cộng đồng?

Từ đó lại dẫn đến một chuyện khác: thử hỏi các bạn trẻ “người Mỹ gốc Việt”, có bao nhiêu phần trăm trong số các bạn còn tự hào mình là người Việt, còn nhớ đến Việt Nam, còn nghĩ rằng mình cũng có trách nhiệm với tương lai của Việt Nam? Thiết nghĩ, mọi người Việt Nam ở Nam Cali đều đã biết thực tế không vui này nhưng ai cũng có thể biện minh rằng: chúng ta sống ở Mỹ, không thể nào không hội nhập vào sinh hoạt và phong tục tập quán của xã hội Mỹ. Chưa kể những tiện nghi vật chất còn lôi cuốn chúng ta ngày càng đi xa hơn vào sự “tự đồng hóa” một cách vui vẻ và đầy hãnh diện! Vấn đề là chúng ta có biết chọn lựa cái gì là hay, là tốt đẹp, là thích hợp với chính mình hay không? Phân biệt cái gì là không hay, không tốt, không thích hợp với mình để mà tự hạn chế, tránh đi hay loại bỏ... thì quả thật là không dễ dàng cho chúng ta phân biệt, phải không bạn? Chẳng hạn, một chiếc áo có thể thích hợp với vóc dáng và làn da trắng của một cô gái Mỹ nhưng chắc gì cũng kiểu áo đó sẽ lại thích hợp với một cô gái Việt Nam? Cũng là chiếc xe, nếu như chúng ta coi đó là một phương tiện di chuyển thì chắc chắn sẽ khác hẳn quan niệm của người cho đó là một loại thời trang để khoe khoang, một thứ đồ chơi đắt tiền! Chung qui vẫn là tùy quan niệm, suy nghĩ của mỗi người trong từng

hoàn cảnh, môi trường khác nhau.

Sống ở Mỹ, có bao giờ bạn tự hỏi: “Tôi là ai?” không nhỉ? “Tôi” là người Việt? Hay đã là Mỹ? (hoặc còn đang ...”dở dở ương ương” theo kiểu “ba rọi” nửa Mỹ nửa Việt?) Cái “tôi” của mình có quá lớn đến độ chỉ biết có mình và mình chính là “cái rốn của vũ trụ” hay chưa? Cái “tôi” đó có quá ư khiêm tốn đến mức bạn đánh mất dần sự tự tin để rồi cứ lúi mõi vào bóng tối của một vỏ sò cô độc? Bởi cái “tôi” nóng nảy mà bao gia đình đổ vỡ, đưa cộng đồng Việt Nam ở Mỹ lên hàng thứ hai về mức độ ly dị trong năm (chỉ sau Đại hàn) và con số trẻ bỏ nhà đi hoang lại đứng đầu ở Orange County. Phải chăng cũng bởi chính những cái “tôi” quá ư “vĩ đại” đó mà người Việt chúng ta khó lòng đoàn kết gắn bó với nhau thật sự. Giá như mỗi cái “tôi” chan hòa nhiều hơn vào trong cái “chung” của chúng ta thì có lẽ không chỉ cộng đồng người Việt hải ngoại mà cả tương lai dân tộc Việt Nam chắc chắn sẽ khá hơn rất nhiều, bạn nhỉ? Ôi cái “tôi” dễ thương mà cũng ... dễ ghét làm sao! Mong rằng mỗi người trong chúng ta sẽ nhìn kỹ lại mình xem “Tôi là ai?”, để xác định cho mình một chỗ đứng rõ ràng hơn trong ngôi nhà Việt Nam; sau đó sẽ đóng góp phần nào vào công cuộc xây dựng và phát triển cộng đồng

và đất nước của chúng ta. Lúc ấy, cái “tôi” sẽ hết sức đáng yêu và đáng trân trọng nhiều hơn đó chứ, phải không bạn?

Cho dù hôm nay chúng ta đã là một công dân Hoa Kỳ, có trách nhiệm với đất nước đã cứu mang và nâng từng bước đi lên của mình... Nhưng ở đâu, lúc nào, xin bạn cũng hãy nhớ mình là người Việt, hãy tự hào về đất nước và dân tộc Việt Nam của chúng ta. Cho dù đồng bào mình hãy còn nghèo khổ lắm, cho dù đất nước mình không được tân tiến như bao xứ khác nhưng Việt Nam vẫn mãi là quê mẹ yêu dấu của mỗi chúng ta; bởi ở đó, mỗi hạt gạo, mỗi dòng suối và cả bầu không khí thân thương đã ban cho ta cuộc sống mà ta không thể vội vã quên đi...

Làm sao để tuổi trẻ Việt Nam nhớ đến cội nguồn, gắn bó nhiều hơn với cộng đồng và dân tộc — đó là một trong những điều mà cộng đồng chúng ta không thể không quan tâm đến. Còn bạn, bạn nghĩ xem chúng ta có phương cách nào hữu hiệu hơn không? Rất mong nhận được câu trả lời cho vấn đề này của chúng ta hôm nay.

Thân

Hương Dương (4/94)

CÔ HỌC TRÒ XỨ LẠNH

Cô bé ơi! Cô học trò xứ lạnh
Thân co ro trong chiếc áo bông dày
Giữa đông già giá lạnh buốt vai
Đôi chân nhỏ bước lẫm trong tuyết phủ

Cô bé ơi! Cô học trò đáng nhỏ
Chiều tan trường, cô đi giữa tuyết bay
Cặp học trò trĩu nặng cả đôi vai
Môi hồng thắm lạnh cảm màu nhợt nhạt

Cô bé ơi! Về đâu chiều nắng tắt
Hoa tuyết buồn đậu trắng cả tóc mây
Gió mùa đông tháng lạnh đáng thon gầy
Mắt nai nhỏ ngây thơ vương ngàn ánh

Cô bé ơi! Cô học trò xứ lạnh
Cô vẫn đi, đi dưới bóng tà dương
Cô biết đâu lặng lẽ bên kia đường
Có một kẻ đang nhìn theo... tê tái.

TL Mực Tím (UMN)

trang Lịch Sử

Châu Văn Tiếp

Lương Sơn Tá Quốc

Ngô Phụng Anh

Châu Văn Tiếp là một hào kiệt trung nghĩa đã đóng góp rất nhiều công sức vào cơ nghiệp của vua Gia Long và đã được xưng tụng là một trong “Gia Định Tam Hùng”.

Ông sinh năm 1738, người huyện Đồng Xuân, Bình Định (huyện này, về sau thuộc về Phú Yên). Võ nghệ ông cao cường, tính tình ngang tàng phóng khoáng, thích giao tiếp với các hào kiệt hảo hán đương thời.

Lớn lên trong thời thiên hạ nhiễu nhương vì sự tham lam tàn độc của Thái Phó Trương Phúc Loan, dưới thời Định Vương Nguyễn Phúc Thuần, Châu Văn Tiếp đã chọn một cái nghề thích hợp với tài nghệ và tánh khí ngang tàng của ông: nghề buôn nguồn. Đây là một nghề rất thịnh hành vào thời bấy giờ. Các thương nhân mua các phẩm vật ở vùng biển như cá khô, muối, mắm đem lên núi trao đổi phẩm vật với các bộ tộc người Thượng (trên nguồn) và đem những món đồ được này như mật ong, quế, da thú, sừng tê, gạc nai, v.v... bán lại dưới đồng bằng. Món hàng đặc biệt nhất và có giá nhất là trầu và cau, gọi là trầu nguồn. (Anh em nhà Tây Sơn, do Nguyễn Nhạc hướng dẫn đã tạo nên sản nghiệp và uy thế nhờ làm đầu nậu buôn trầu nguồn.) Nghề buôn nguồn chính ra là buôn lậu. Bởi vậy, các tay buôn nguồn phải có tinh thần mạo hiểm, võ nghệ cao cường, tánh khí gan dạ, mới đứng vững được trong nghề. Các toán buôn nguồn mỗi lần cạnh tranh quyền lợi với nhau thường chém giết nhau trắng tay.

Châu Văn Tiếp là một tay buôn nguồn nổi tiếng. Cùng trong tổ chức với ông có Nguyễn Long (người

Phú Yên), Phạm Văn Sĩ (người Đồng Xuân) cũng là những tay hào kiệt khét tiếng đương thời. (Nguyễn Long sau này nổi danh là Thượng Đạo Tướng quân, Phạm Văn Sĩ trở thành một đại tướng trong quân đội của Gia Long.)

Năm 1774, ở Bắc Hà, chúa Trịnh Sâm cử Hoàng Ngũ Phúc cầm quân đánh vào Nam. Chúa Nguyễn Định Vương phải chạy vào Quảng Nam, lập cháu là Nguyễn Phúc Dương làm Đông Cung và ủy cho Đông Cung lo việc đánh giặc.

Thấy thời loạn, Châu Văn Tiếp cùng các bạn là Lê Văn Cầu, Nguyễn Long, Phạm Văn Sĩ tụ tập hào kiệt, chiếm núi Chà Rang (sách viết là Trà Lang), Phú Yên và chiêu cờ “Lương Sơn Tá Quốc”, để phò chúa Nguyễn.

Lúc ấy anh em nhà Tây Sơn chiếm xong Qui Nhơn, Quảng Ngãi và một phần Quảng Nam. Nguyễn Nhạc đón Đông Cung Dương về, gả con gái là Thị Hương cho và tuyên bố trung thành với Chúa Nguyễn.

Châu Văn Tiếp đem đạo binh “Lương Sơn Tá Quốc” về hợp với quân Tây Sơn, để cùng chống quân Trịnh. Sau, thấy Nguyễn Nhạc không thực tình và Đông Cung Dương đã bỏ trốn vào Nam, Châu Văn Tiếp lại rút quân về Chà Rang. Ông liên lạc với các bộ tộc người Thượng trên núi và trong đạo quân của ông có rất nhiều người Thượng chuyên xử dụng cung tên.

Năm 1777, Nguyễn Vương Phúc Ánh phát cờ khởi binh ở Long Xuyên, có Đỗ Thanh Nhơn và đạo quân Đông Sơn theo giúp. Đỗ Thanh Nhơn đã

ra Phú Yên tiếp xúc với Châu Văn Tiếp và chiêu dụ đạo binh “Lương Sơn Tá Quốc”. Từ đó, Châu Văn Tiếp và đạo quân của ông đứng dưới cờ của Nguyễn Vương. Ông vẫn đóng quân ở Chà Rang.

Năm 1778, quân Tây Sơn cho Tổng đốc Chu, Tư Khấn Uy, Hộ giá Phạm Ngạn kéo vào đánh Gia Định. Quân Tây Sơn bị thua lớn ở sông Bến Nghé. Phạm Ngạn phải rút quân về bằng đường Bình Thuận, nhưng bị Châu Văn Tiếp đánh cho tan tác lại đây.

Năm 1782, Nguyễn Nhạc và Nguyễn Huệ đem quân vào Nam, đuổi Nguyễn Vương Phúc Ánh ra khỏi Gia Định Thành, để Đỗ Nhân Trập và Hộ Bộ Bá giữ thành và kéo quân trở về Qui Nhơn.

Từ Phú Yên, Châu Văn Tiếp đem quân vào khôi phục Gia Định Thành. Đỗ Nhân Trập dẫn quân giữa đồng để thử sức với Châu Văn Tiếp. Quân Tây Sơn bị tướng Phạm Văn Sĩ tấn công tới bởi ở phía trước và bị Châu Văn Tiếp, Nguyễn Long tập kích vào hai cạnh sườn, nên đại bại. Đỗ Nhân Trập và Hộ Bộ Bá phải chạy về Qui Nhơn. Châu Văn Tiếp khôi phục được Gia Định và đón Nguyễn Vương trở về.

Năm 1783, quân Tây Sơn lại tấn công Gia Định, do Nguyễn Huệ chỉ huy. Quân Nguyễn Vương thua lớn ở trận Cá Trê, bờ sông phía Nam Sài Gòn. Nguyễn Vương phải chạy xuống Hà Tiên, rồi ra Phú Quốc. Châu Văn Tiếp lạc mất chúa. Ông chạy đường bộ qua Xiêm La và xin mượn binh của nước Xiêm.

Năm 1784, Nguyễn Vương sang Xiêm. Châu Văn Tiếp vào gặp Chúa ở triều đình Xiêm La. Ông ôm lấy chân của Nguyễn Vương mà khóc. Triều đình Xiêm La đều buồn ngủ trước lòng trung thành của ông.

Cuối năm 1784, Châu Văn Tiếp cầm quân tấn công vào cửa Mân Thít. Ông hăng hái xông vào đội chiến thuyền của Tây Sơn. Ông bị trúng đạn. Ông còn nhảy qua thuyền Tây Sơn, đâm chết tướng Tây Sơn là Chương Tiên Bảo, rồi mới gục chết.

Sau, ông được sắc phong làm Tả quân Đô Đốc Chương Phủ sự trước Lâm Đào Quận Công.

• Ngô Phụng Anh

Mai Này Em Trở Lại

Buồn không em mai này em trở lại?
Phố phường xưa đã xóa dấu chân rồi
Ngôi trường yêu tường cũ phủ trắng vôi
Tìm đâu nữa những ngày xưa dấu ai.

Tìm gì em mai này em trở lại?
Có còn ai để đưa đón bên đời
Hay chỉ là thuyền mộc giữa biển khơi
Mang buồm mỏng vượt qua vùng nước xoáy.

Mang gì em mai này em trở lại?
Tiếng xú người pha lẫn giọng quê hương
Hay hành trang là những nỗi chán chường?
Mộng ước cũ buông theo giòng trôi mãi.

Mộng gì em mai này em trở lại?
Mộng bình thường hay mộng lắm kiêu sa?
Lý tưởng xưa em giữ có nhạt nhòa?
Đời trăm bến nơi nào em bến đỗ?

• TL Mục Tím (UMN)

Mùa hè đang đến, Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam miền Nam California đang bước vào một giai đoạn mới. Khi bạn đọc những dòng chữ này, THSV đã và đang kiện toàn thành phần BCH cho nhiệm kỳ 1994–95. Anh Hoàng Quốc Khánh – người hùng của trại hè “Về Với Non Sông IV” – đã ... lên đường nhận lãnh trách nhiệm lèo lái con thuyền THSV trong hai năm tới. Thêm vào đó, anh Vũ Thế Hiệp – người có mặt từ những ngày đầu thành lập THSV – lại một lần nữa xuống núi, gánh vác “Non Sông”. Và công việc kế tiếp là ... trại hè. Khi nói đến trại hè là nói đến những giây phút thoải mái giữa núi rừng trùng điệp, bên hồ nước thơ mộng, là nói đến những trận cười nghiêng ngửa, những ánh mắt thân tình, những cái xiết tay thật chặt của những người trẻ hôm nay.

Nói đến trại hè “Về Với Non Sông” không thể quên những nhân vật quan trọng, những người đã đặt những viên đá đầu tiên để xây dựng truyền thống đầy tươi đẹp này. Khởi đi từ “Non Sông I”, những Thế Hiệp, Thế Thủy, Khánh, Tú, Huệ, Dũng ... đã xuất phát và gắn chặt với anh em trong những ngày khởi đầu và đã tạo tiếng vang thật tốt đẹp để nối tiếp cho những thành công về sau. Một Trần Công Khánh lên núi, xuống núi, lại lên núi ... lo thức ăn cho bà con. Một Võ Thành Đạt quản trò không ngừng nghỉ. Một Phạm Phương Khanh đứng mức nước lèo cho mấy trăm trại sinh....

Đến với “Non Sông” để gặp bạn cũ, để quen bạn mới. Đến với “Non Sông” mới thấy các anh “ga lăng”, các cô tháo vát nhưng không kém phần duyên dáng. Ở trại hè “Non Sông II” một trại chủ đạo mạo như Lê Viết Tú thì ở “Non Sông III” trại chủ rất ư là ... mắc dịch Trương Thế Hưng. Có nghe anh

Hãy Tung Cánh “Về Với Non Sông”

• Lê Tạo

hồ, có thấy anh phá mới thật sự ... sợ. Đúng là “nghe danh không bằng gặp mặt”. Có đến với “Non Sông” mới thấy hết cái bựa của Thế, cái chất lính hào hùng của Vinh Quốc và cái tếu của Long “bong bóng”. Có đến với “Non Sông” mới thấy được Bảo Hiếu ... khóc, Kim Quyên cười, Thu Thủy lo lắng, Phương Thảo ... quậy....

Ở trại hè “Non Sông IV”, hai M.C. Minh Hiệp và Phương Thảo tài tình chẳng khác nào Việt Dũng, Minh Phương của đài Little Saigon Radio. Ở đây, xuất hiện nhiều nhân tài mới. Một Nguyễn Chính xuất sắc trong việc ... bú sữa (tại sao bú sữa xin mời các bạn tham dự trại hè!). Một Bích chứng chạc trong phần thảo luận, một Võ Hằng – “chiến sĩ thi đua” trong trò chơi lớn. Cũng ở đây, Kiều Hạnh ôm đàn, rót vào tai người nghe những lời ru tình tự, chứa chan. Một Bích Ngọc giọng truyền cảm, ấm

áp với những ca khúc quê hương, man mác hồn người.

Nói trại hè là phải nói đến lửa trại. Lửa trại bập bùng giữa rừng khuya, nơi mấy trăm trái tim đang xiết chặt tay nhau nhảy lửa. Nhiều màn hài kịch, bi kịch, hùng kịch rất ư là ... sinh viên, và đặc biệt là những tiếng hát điệu luyện từ khắp nơi tụ hội về đây đưa người trẻ lại gần nhau hơn, nhìn nhau bằng ánh mắt thân thiết hơn, trao cho nhau những nụ cười trìu mến hơn.

Người con gái ôm đàn ra giữa vòng tròn, ngồi xuống bên đống lửa, tiếng dạo đàn trầm bổng vang lên, giữa rừng khuya im bật, chỉ còn lại tiếng nổ lách tách của lửa và tiếng đập rộn ràng của trái tim. Giọng người con gái cất lên: “Tôi muốn làm cánh chim trời, bay về quê cũ thăm quê hương tôi...”. Giọng ca ngọt ngào truyền cảm. Thời gian như ngừng trôi,

mấy trăm cặp mắt đổ dồn về một tụ điểm, người con gái vẫn say sưa với ca khúc quê hương. Rồi giọng nàng trầm xuống. Tiếng đàn ngừng lại. Tiếng vỗ tay nổi lên giòn giã. Tiếp! Tiếp! Cả mấy trăm cái miệng cùng đồng thanh, như vỗ cả núi rừng...

Người con trai ôm đàn, người con gái mái tóc ngang vai ngồi xuống bên cạnh. Họ cùng cất lên bản tình ca bất hủ. Giọng của họ làm ấm cả rừng khuya, bao trại sinh nhìn nhau bởi bài hát đã nói lên ý nghĩ thầm kín của họ... “... Ta yêu nhau có vầng trăng làm chứng ... với em, anh mãi là người tình trăm năm...”. Giọng người con gái man mác, kéo dài cho tình yêu vĩnh cửu, tiếng đàn đi đến nốt cuối cùng. Rừng khuya chợt tĩnh....

Có đến trại hè ta mới thấy hết những cảnh đẹp như vậy, gặp những người trông bình thường nhưng rất phi thường. Những Huy Vũ, Kim Thủy, Khánh,

Hoàng, Quyên, Phương, Linh, Diễm ... để lại trong lòng bao người những ấn tượng đẹp.

Hôm nay Tổng Hội Sinh Viên VN miền Nam California đang ráo riết chuẩn bị cho “Trại Hè Về Với Non Sông V”. Những người bạn trẻ đang chuẩn bị tổ ấm cho những cánh chim Việt khắp nơi tìm về. Bạn bè ta đã và đang ... lên đường, chẳng lẽ ta đứng ngoài, nhìn một cách đứng đưng bạn nhỉ?

Sau những trại hè, một số bạn bè tôi nhận xét: ai không đi trại hè, coi như ... bịnh, ai đi rồi càng thêm... bịnh rịn. Tại sao “bịnh”, tại sao “bịnh rịn”, mời bạn lên đường “Về Với Non Sông”.

Lời Hay. Ý Đẹp

*KHÔN chết, DẠI chết, BIẾT ... sống.
(Mạnh Tử)*

*Đường đi khó, không khó vì ngăn sông cách núi,
mà khó vì lòng người ngại núi, e sông.
(Nguyễn Bá Học)*

Mưa Bay Dưới Phố

• Cát Phong

Mấy hôm liền bận rộn lo bài vở cho kỳ thi mãn khóa làm tôi mệt nhoài. Đến khi thi xong, ngỡ là có thể ngủ một giấc dài trả thù những đêm mất ngủ. Thế mà tôi cứ trần trọc hoài. Làm đủ mọi cách mà không thể nào ngủ được. Hay là mình đi thăm Quỳnh. Ý nghĩ vừa đến là tôi tung chân dậy. Loay hoay một hồi thay y phục và chải lại tóc cho ngay ngắn, tôi phóng thật lẹ ra khỏi căn phòng trọ nhỏ xíu. Leo lên chiếc honda. Đề máy, gài số, tống ga vọt ra đường Quang Trung.

Trời hôm nay sao mù quá. Gió thổi khá mạnh. Hai hàng cây bên đường ngả nghiêng theo chiều gió. Có lẽ trời sắp mưa. Quả đúng như lời tôi dự đoán, vừa đi ngang qua trường Nguyễn Huệ,

mưa đổ xuống ào ào làm tôi ướt như chuột. Ở miền Trung, chuyện mưa đến, mưa đi kiểu này không có gì là lạ lắm. Dường như ông trời muốn phạt những ai lì lợm không lo kiếm chỗ trú thân khi thấy mây đen kéo về. Hôm nay tôi xui quá đi. Không chịu ở nhà ngủ một giấc cho khỏe thân mà lại bày đặt đi thăm bạn gái. Bình thường tôi đã mắng vốn ông trời báo hại rồi nhưng hôm nay không hiểu sao tôi lại tha cho ổng. Có lẽ tôi đang vui. Vui vì vừa thi xong hay vui vì tôi sắp gặp được Quỳnh. Mặc kệ. Miễn sao vui là đủ rồi.

Tôi tống thêm ga cho xe chạy lẹ hơn. Từng hạt mưa đập vào mặt làm tôi đau rất. Sắp đến sông Bạch Đằng rồi. Quẹo phải đường

Bạch Đằng, đi ngang qua rạp xi nê Kinh Đô là đến đường Phan Bội Châu. Nhà Quỳnh ở đó. Chỉ cần 15 phút sau là tôi có thể gặp mặt Quỳnh rồi. Tôi khẽ mỉm cười. Không ngờ ông trời lại thấy được nên ổng lại phạt tôi thêm lần nữa. Chắc ổng tức mình vì cho tôi ướt nhem mà tôi vẫn cười vui như không có chuyện gì xảy ra vậy. Vừa quẹo qua đường Bạch Đằng, chiếc xe cán nhầm vũng nước làm tôi mất thăng bằng. Thế rồi người và xe thì nhau bay loạn xạ. Y hệt như thể thi đua coi người bay xa hay xe bay xa hơn vậy. Chiếc xe bắn lên lề đường chống vó lên trời. Hai bánh xe quay một cách mất trật tự. Còn tôi thì có hơn được gì đâu. Lăn lộn mấy chục vòng giống như mấy chú hề trong gánh xiếc. Áo quần rách mấy chỗ, thân thể đau nhức. Tôi cũng ráng bò dậy dựng lại chiếc xe lên. Vừa dựng xe lên tôi chợt thấy đau nhói ở cổ tay bên trái. Nhìn lại tôi mới biết mình bị trầy. Có lẽ bị cắt khá sâu nên máu ra lênh láng. Tức mình vì đau nên tôi lầm bầm mắng vốn ông trời. Lần này không thể tha cho lão ta được.

Mắng vốn ông trời một hồi cũng chán. Không lẽ cứ đứng mãi đây nhìn lên trời la hét om sòm hoài sao. Nếu ai đi ngang mà thấy được chắc họ tưởng tôi bị chạm giây điện thì cũng kỳ. Thôi thì vừa lái xe vừa mắng vốn cũng được vậy. Thế là tôi lại đèo chiếc honda từ từ đi về hướng đường Phan Bội Châu. Lái từ từ vì sợ làm trò hề thêm một lần nữa. Làm hề mà không ai cho tiền thì tôi đâu dại gì mà làm chứ. Cũng may chiếc xe không bị hư hại gì. Nếu không thì tốn thêm tiền sửa xe.

Cuối cùng tôi cũng đến nhà

Quỳnh. Dựa chiếc xe vào tường, tôi gõ cửa. Có tiếng Quỳnh trong nhà vọng ra.

— Ai đó?

Trời đất ơi. Cái cô này. Sao không lẹ ra mở cửa đi mà con hỏi này hỏi nọ. Tôi trả lời.

— Anh đây.

— Anh nào?

— Anh chứ còn anh nào nữa. Mau mở cửa giùm chút coi. Ướt như chuột rồi nè.

Tiếng Quỳnh cười khúc khích sau cánh cửa.

— Trời mưa trời gió như vậy ai bảo anh nổi cơn đi vòng vòng làm chi. Ướt là đáng đời lắm.

Cánh cửa hé mở. Quỳnh lộ đầu ra nhìn tôi cười. Nhưng có lẽ tôi hơi khó coi nên nụ cười trên môi Quỳnh chợt tắt.

— Sao vậy anh? Sao áo quần rách hết vậy? Trời ơi. Chảy máu nữa kìa.

Chưa kịp trả lời là Quỳnh lôi tôi cái ào vào nhà. Giọng Quỳnh cuống quýt.

— Anh chờ em đi lấy băng nhé.

Quỳnh chạy thật lẹ vào nhà trong. Chưa đầy mười giây là chạy trở ra. Chạy đâu mà lẹ thế? Muốn phá kỷ lục thế giới hay sao? Quỳnh đưa tôi một cái khăn và nói.

— Anh lau cho khô đi. Để em băng tay cho anh nha.

Tôi chìa tay trái ra cho Quỳnh băng bó. Tay phải thì dùng khăn lau mặt. Quỳnh vừa băng vừa hỏi.

— Sao bị vậy anh?

Tôi nhìn Quỳnh. Vẻ mặt trẻ con của mọi ngày giờ đây biến đâu mất tiêu. Chắc phải phá cô

Lạc Bước Về Đâu?

Một giọt sương mong manh
Vô tình rơi thật nhẹ
Khuyến động một đời người
Lạc bước giữa cơn mê

Còn gì đây khi cơn mưa vội đến?
Mỗi khoảng đời là khoảng trống mệnh mông
Nhớ gì đây, những rét buốt cõi lòng?
Tiếc hay không, những gì còn sót lại?

Quên gì đây khi đêm về vắng lặng?
Đếm cho vui nhưng nhớ khuất mưa trời
Mơ gì đây, một hình bóng xa vời?
Mong gì đây, tình ra đi biệt?

Xin hãy ngủ cho yên
Giòng tâm tư lặn đần
Nửa đêm thu trở giấc
Ta... lạc bước về đâu?

• Cát Phong

nàng một bữa mới được. Tôi bắt đầu bịa chuyện.

— Em biết sao không? Sau khi thi xong, anh về nhà. Nhớ em quá nên anh tính ghé qua thăm em.

Nói tới đây, Quỳnh lườm tôi một cái.

— Ăn nói nham nhở.

Tôi bật cười kể tiếp.

— Khi anh đến đường Bạch Đằng thì có ba tên côn đồ chặn anh lại. Lúc đó trời mưa mà không hiểu sao tụi nó lại đứng đó. Tụi

nó đòi lấy xe của anh.

Quỳnh tròn xoe mắt.

— Rồi anh làm sao?

Tôi múa tay múa chân cho ra dáng anh hùng một chút.

— Đời nào anh để cho tụi nó lộng hành vậy chứ. Anh nhảy xuống xe dọt tụi nó một trận trời bời.

Quỳnh có vẻ không tin.

— Anh ốm vậy sao mà đánh lại ba người một lúc. Còn cái tay anh sao bị chảy máu?

Tôi hơi khựng lại một chút.

— Ở ... một trong ba tên đó rút con dao ra chém anh một nhát. Lúc đó anh tức quá nên không thấy đau đớn chút nào cả. Anh bay lại đá cho tên đó một cú song phi làm hắn té nhào xuống đất.

Quỳnh bỗng hét lên.

— Anh xạo quá đi. Dao chém anh mà vết thương giống như bị té trầy vậy đó. Anh chọc em phải không? Chắc là lái xe ẩu quá rồi té chứ gì?

Quỳnh vùng vằng đứng lên. Cô nàng bỏ đi một mạch vào trong. Tôi vội chạy theo năn nỉ.

— Anh đùa một chút cho vui thôi mà.

Quỳnh quay lại nhéo cánh tay tôi một cái. Đau muốn phát thét lên mà tôi ráng cắn răng cười thôi. Cái tật lảm mồm là hậu quả như vậy đó. Đành chịu thôi chứ biết sao. Tôi cố cười dỗ ngọt Quỳnh.

— Nhéo anh rồi hết giận anh chứ?

Quỳnh nhìn thẳng vào mắt tôi. Ánh mắt thật dịu dàng và hỏi nhỏ.

— Có đau không anh?

Tôi nắm lấy tay Quỳnh xiết chặt. Được em quan tâm như vậy làm sao anh đau được. Hai chúng

tôi yên lặng nhìn nhau thật lâu. Ngoài hiên mưa vẫn rơi thật nhiều như lời tâm sự của hai người yêu nhau tha thiết.

Hôm nay trời lại đổ mưa. Mưa ở Cali sao lạnh quá. Tôi ngừng xe lại trước khu chung cư quen thuộc. Tôi còn nhớ 13 năm về trước. Lần đầu đến đây do người bạn dẫn đến và mượn giùm tôi. Tôi đã tự hỏi mình. Đây sẽ là nơi tạm dung của tôi cho đến khi nào? Tôi đã bỏ lại những người thân yêu nhất. Bỏ quê hương xứ sở vượt biển tìm tự do. Tôi lắc đầu cố quên đi để tìm được chút bình yên trong tâm hồn. Tự dối mình để tiếp tục khoảng đời vô nghĩa còn lại. Tôi xuống xe, để mặc mưa ướt hết cả áo quần. Mở hộp thư. Mắt tôi đột nhiên sáng lên. Một lá thư. Một nét chữ quen thuộc. Nét chữ của Quỳnh đây mà. Tôi lấy bức thư giấu vào áo và đi thật lẹ vào nhà. Quỳnh vẫn thường liên lạc với tôi. Cứ mỗi lần nhận được thư Quỳnh là tôi như ngọn đèn sắp tắt được châm thêm dầu. Hy vọng lại tràn trề và tôi tìm được nguồn an ủi trong tháng ngày cô độc. Đốt một điếu thuốc, tôi mở lá thư và bắt đầu đọc.

Ngày xx tháng xx năm xx

Anh yêu mến của em,

Em không biết phải bắt đầu như thế nào đây. Chuyện em sắp nói với anh khó khăn quá và em không đủ can đảm để viết nhiều. Vì viết nhiều em sợ em sẽ không bao giờ làm được. Em sẽ cố gắng giải thích cho anh rõ trong vài hàng thôi. Mong anh hiểu cho em. Ba tháng nữa em sẽ lên xe hoa về làm vợ người ta. Ba mẹ em muốn em lập gia đình. Em đã khóc không biết bao nhiêu lần rồi nhưng kết quả không giúp được gì hết mà còn làm cho gia đình em không có một ngày nào được vui cả. Anh biết không? Em không còn cách nào khác để chọn lựa. Anh hiểu cho em nhé anh. Em chỉ muốn anh biết là em yêu anh và mãi mãi chỉ có riêng anh.

Em của anh,

Phương Quỳnh

Tôi lặng người khi đọc xong lá thư. Có thể như vậy được sao? Tôi chột thổ dài. Được chứ sao không? Tại sao lại không? Tôi làm sao đem lại hạnh phúc cho Quỳnh khi khoảng cách giữa hai đứa là nửa vòng trái đất. Ba tháng sau người yêu tôi cũng bỏ tôi đi. Tôi cười nhẹ. Cả một trời xót xa đè nặng linh hồn. Tôi sờ lên cổ tay bên trái. Quỳnh ơi, vết trầy xưa đã thành sẹo và bây giờ lại đau nhức vô cùng. Vết sẹo rỉ máu. Từng giọt máu của tim tôi rã rời nhỏ xuống. Tôi thổ dài đứng dậy mở cửa nhìn ra con đường vắng lặng.

Trời hôm nay mưa nhiều quá. □

(*) Những địa danh trong bài thuộc về thành phố Đà Nẵng trước năm 1975. Tất cả đều theo trí nhớ của tác giả. Nếu có gì sai sót thì xin hãy xem như thành phố của tưởng tượng của tác giả vậy.

.....

Hải âu rũ cánh giữa trời
Nay ta ru mộng bên đời tang thương

• Mai Hà

Chiều nay, chuông điện thoại trong phòng làm việc chọt reo vang trong lúc tôi đang ngồi nghĩ vớ vẩn, đợi xếp lớn, xếp nhỏ ra về để cuốn gói về theo. Vừa nhắc ống nghe lên tôi đã nghe một giọng con gái Bắc Kỳ nơi đầu dây bên kia.

— Anh hử?

Hơi ngỡ ngàng một chút rồi tôi nhận ra ngay.

— Ô, hi, Lan hử?

— Dạ, Lan vừa nhận được bài của anh gửi.

— Vậy hử, đọc được không?

— Hay lắm anh, nhưng mà nội dung kỳ quá à!

Cô nàng nói có vẻ ngần ngại. Không biết chuyện gì nữa đây.

— Tại sao mà lại kỳ?

Cô nàng đổi giọng nhõng nhẽo.

— Anh ơi! Lan quên nói với anh là truyện phải có chút gì liên hệ đến trường TV của Lan mới được.

— Sao mà rắc rối thế! Truyện nào chẳng là chuyện hử Lan. Với lại anh đâu có biết gì về trường TV của Lan đâu mà viết.

— Anh ơi! Báo của hội ái hữu cựu TV thì phải viết về trường chứ anh. Bộ hồi trước tới giờ anh chưa quen cô nào học ở TV sao?

— Có quen ai đâu, đúng ra thì chỉ có quen mỗi một mình Lan. Hay là để anh sửa cái truyện lại cho nó có chút dính dáng đến cái tên trường TV của Lan ở Việt Nam nhé?

— Thôi, với lại nhân vật nữ trong truyện của anh lãng mạn quá đi!

— Ủa! Bộ mấy cô TV không lãng mạn như vậy sao?

Ngược Gió

• Nhị Vũ

Tôi nghĩ thầm trong đầu: “Nhiều khi còn loạn hơn là đàng khác.”

— Không có đâu anh, tụi Lan hiền và đàng hoàng lắm chứ không như cái cô anh kể trong truyện. Với lại cái cô anh kể trong truyện là người miền Nam. Lan thích nhân vật nữ là người miền Bắc hơn.

— Trời ơi! Đòi hỏi gì mà nhiều thế? Tùy Lan đấy, muốn sửa lại như thế nào cho nó có vẻ giống con gái Bắc Kỳ thì sửa.

— Thôi, hay là anh viết cho Lan truyện khác, nghe anh? Truyện này kỳ quá à. Để Lan lấy đăng ở báo khác chắc thích hợp hơn.

— Nói thật đi, chắc truyện của anh dở lắm phải không?

— Không phải đâu anh! Nhưng mà gái TV đâu có quá trời như vậy. Cái gì mà đã có chồng rồi mà còn mơ mộng.

— Ủa thực tế không có vậy sao?

— Thôi mà, anh đừng có viết truyện thực tế. Lan tưởng anh viết truyện “Cô Bắc Kỳ Nho Nhỏ” gì đó mà anh nói với Lan trước đây chứ. Mà sao truyện của anh, truyện nào cũng “rửa” con gái vậy?

— Nói xấu người tốt đi! Anh đâu có “rửa” con gái bao giờ. Anh chỉ viết về một khía cạnh thực tế mà ít người chịu nói ra thôi. Bộ các cô TV của Lan không có cô nào như vậy sao?

— Không... nhân vật nữ của anh chắc là con gái Cali chứ không phải con gái Houston. Dân ở đây hiền, Việt Nam và dễ thương hơn nhiều...

Bây giờ ngồi nghĩ lại mấy phút nói chuyện qua điện thoại lúc chiều mà tôi chọt thấy mình liều lĩnh vô cùng. Thật đúng là chẳng có cái đại nào giống cái đại nào. Lỡ hứa với cô nàng là sẽ viết cho cô nàng một cái truyện khác để bây giờ ngồi nặn đầu, nặn óc mà không biết viết gì. Tôi nào có phải văn sĩ, văn xiếc gì đâu để mà có thể “xuất khẩu thành thơ” hay là ngoáy bút vài cái đã ra một cái truyện ngắn. Tôi chỉ là một anh chàng “nhà quê”, cứ theo như các cô ở đây nói, mới học đòi viết văn làm thơ cách đây ít lâu thôi cho nên việc thơ văn quả là chuyện hệ trọng. Không phải lúc nào cũng có thể viết được.

Cổ nhân dạy rằng: “Cùng tất biến, biến tất thông” nên ngồi vò đầu bứt tóc một hồi, uống hết mấy ấm trà, ăn sạch một hộp đậu phộng rang muối lớn, tôi chợt khám phá ra rằng cái chuyện tôi và nàng quen nhau cũng có thể là một đề tài hấp dẫn đấy chứ. Tại sao tôi lại không viết về câu chuyện tình này nhỉ???

Câu chuyện dài dòng lắm. Bắt đầu từ một buổi sáng đẹp trời vài năm về trước, ngồi ngẫm nghĩ chuyện đời, tôi thấy có nhiều điều muốn nói, muốn tâm sự với mấy cô gái Việt ở đây mà chẳng biết nói với ai. Thấy người ta viết văn, làm thơ để giải bày tâm sự, tôi cũng vội bắt chước, viết loanh quanh một câu chuyện tình gửi gắm vào đó cái hình ảnh “tình yêu giáo khoa thư” của anh chàng Việt Nam, mới ở nhà quê lên tỉnh.

Cái anh chàng này qua Mỹ lâu rồi mà vẫn còn mơ mộng chuyện tình nghĩa thủy chung kiểu “Hòn Vọng Phu” hay “Thiếu Phụ Nam Xương” của Việt Nam ngày xưa.

Sau khi truyện đã được cho vào bao thơ, để ở hộp thơ trước nhà, và cái ông bưu điện đã vui vẻ lấy đi, ngồi thong thả đọc lại tôi mới thấy mình thật dại dột. Ai đời ở cái xứ “nữ trọng nam khinh”, “traị thừa gái thiếu” này mà tôi lại bày đặt nói chuyện yêu thương kiểu tình nghĩa giáo khoa thư Việt Nam thì thật là hỏng bét. Lỡ mà mấy cô Việt Nam bên này biết được thì chẳng mấy chốc tôi được bầu làm chủ tịch muôn năm của hội “traị già đọc thân”. Sau khi nhận thức được điều này, tôi lo lắng lắm. Ngày ngày trông đợi phản ứng phần nộ từ những độc giả phái nữ của báo NS. Rồi

chuyện gì phải đến đã đến. Một ngày đẹp trời, sau khi báo NS đã phát hành được vài tuần, tôi nhận được phong thư với nét chữ con gái ở ngoài bì thư của một độc giả ở mãi tận cái xứ cao bồi Houston, Texas. Cầm phong thư dày cộm trong tay, do tò mò soạn tra ra lại, mà tôi phân vân mãi. Nửa muốn mở ra đọc ngay, vì mấy khi người viết như tôi nhận được thư của độc giả, nhất là độc giả phái nữ. Nửa lại muốn đem về nhà nằm thien vài tiếng cho tâm hồn bình thản, bớt xao động rồi mới mở thư ra đọc, may ra mới đủ can đảm để nghe đại diện phái nữ mắng mỏ mình.

Chuyện tưởng thê thảm như vậy mà hóa ra lại khác hẳn. Thế mới biết ở đời mấy ai học được chữ ngờ. Cầm phong thư dày cộm về nhà tôi để mãi đến chiều mới

Bé Và Anh

Vì mình chỉ là bạn
Tình yêu thật mong manh
Vì mình chỉ là bạn
Bé chẳng được yêu anh!

Tại sao bé tiếp tục
Nắn nót lời yêu thương?
Thư viết nào dám gửi
Giấu ở gối đầu giường

Nếu mình là bạn thiết
Sao bé vẫn cô đơn?
Gió thì thắm an ủi
Bé càng thấy buồn hơn!

Cả đêm bé không ngủ
Lắng nghe tiếng côn trùng
Xầm xì như nhẩn nhủ
Tình bạn phải thủy chung...

Ừ mình chỉ là bạn
Bé làm sao tỏ bày
Bao tình yêu ấp ủ
Anh phớt lờ chẳng hay...

Ôi trái tim bé xú
Giấu làm sao đam mê?
Ôi trái tim bé xú
Chịu làm sao ê chề?

Nếu một mai bé lớn
Còn lại ước mơ xưa
Phần anh mòn tuổi dại
Mình yêu nhau được chưa?

• Phù Du (Boston)

mở ra đọc, sau khi đã ăn trưa và ra vườn nhổ cỏ dại, thú tiêu khiển và cũng là một trong những phương pháp thiền thực hành của tôi. Lá thư không dài lắm, thư dày vì viết bằng giấy tốt. Đầu thư, đọc giả tự giới thiệu và nói lý do đã “đường đột” gửi thư cho tôi. Nàng nói rằng nàng rất ngẩn ngại khi lần đầu viết thư cho một tác giả mà nàng ái mộ. Trời ơi! Đọc đến đoạn đó tim tôi đập thình thịch, loạn cào cào như trống múa lân trong ngày hội Tết, và rộn ràng như pháo mừng Xuân. Mặc dầu trước đó tôi đã “thiên nhỏ cỏ”, nhưng mà thiên là để nghe người ta mắng mỏ, chửi rủa mình. Bây giờ người ta lại khen mình, lại nói rằng rất đồng quan điểm với mình, và lại còn hỏi rằng “văn có phải là người không” hay đây chỉ là một sản phẩm của trí tưởng tượng. Làm sao diễn tả được cảm giác trở chiều 180 độ này, cái cảm giác làm tôi ngộp thở đến mấy giây đồng hồ, dài thêm chút nữa chắc là sẽ đứng tim chết mất.

Thời gian trôi qua, tôi và nàng mỗi ngày mỗi thân hơn, biết nhau nhiều hơn qua những lá thư đi, đến phảng phất một mùi hương quyến rũ. Cho đến một buổi tối, nằm trần trọc mãi không ngủ được, tôi ra bàn viết, lôi chồng thơ của nàng ra đọc lại. Trong cái khoảng không khí lắng đọng, êm ả, và mát lạnh của một buổi tối vùng ven biển, tôi bỗng nhận ra rằng tôi đã tương tự cái mùi hương quyến rũ, thoảng bay trong gió mỗi khi mở thư của nàng ra đọc. Cả đêm hôm đó tôi bồi hồi, băng khuâng, xao động trong ý nghĩ: phải chăng hương thơm đó là hương tóc của giai nhân quyến vào trong trang giấy mỗi khi nàng cúi đầu xuống viết, hay mỗi khi

Thơ Nam Lữ

TRANG-TỬ MỸ

Mai ta bỏ phở lên ngàn.
Khuân theo hũ rượu, thêm vài cân khô.
Quên đời ô trọc làm thơ.
Tỉnh say, xuống núi lại cày như trâu.

BẾN ĐỘI

Sài gòn quê anh, nằm mơ xuất ngoại.
Hà Nội quê em, ngồi ngóng bang giao.
Biển Đông quê giặc, xác người chờ vớt.
Cali quê người, đứng, ngồi, nằm: đợi.

NHỎ

Em chừ như lá kiêu sa,
Cành cao ngạo nghễ, mặc ta tháng ngày.
Ta chừ như lá úa gầy,
Lìa cành thương nhớ, giải bày nắng mưa.

nàng gục đầu suy nghĩ. Hay hương thơm đó là mùi hương tự nhiên nơi da thịt của người thiếu nữ, mùi hương từ bàn tay ngọc ngà của nàng dựa trên trang giấy mỗi khi nàng nắn nét viết. Sáng hôm sau tôi đem chuyện này ra viết thư hỏi nàng để rồi những ngày sau đó tôi nhận được những lá thư quyến đầy hương thơm, không phải chỉ là hương thơm của tóc, của da thịt, của son phấn nữa mà là hương thơm của tất cả cộng lại.

Đọc đến đây chắc bạn cũng hiểu rằng sự quen biết của chúng tôi không thể nào chỉ ngừng lại ở đó. Làm sao cấm cản được đôi “trao tài gái sắc!” tiến lại gần

nhau? Làm sao ngăn cản được tình cảm giữa một đọc giả phái nữ đẹp như hoa và một tác giả hạng bét, thất tình liên miên như tôi. Nên chúng tôi đốt giai đoạn, bỏ dần những lá thư dài đầy chữ nghĩa để tiến lại gần nhau hơn qua đường giây điện thoại. Cái giây phút đầu tiên tâm sự với nhau qua điện thoại cũng lúng túng lắm chứ không phải vừa. Vì cho đến lúc này, tôi và nàng vẫn còn gọi nhau bằng những “bút hiệu”. Tâm sự với nhau qua trang giấy nó có mất công thật, nhưng lại được cái có thời gian để, suy nghĩ, để viết, để tán nhau. Đăng này nói chuyện trực tiếp với nhau,

Nếu...

*Nếu mai đây anh sẽ là chiếc lá
Lá xanh màu và mãi chẳng phai pha
Xanh như lá anh trao em thuở trước
Dù đơn sơ nhưng rất chân thành*

*Nếu mai đây anh sẽ là cơn gió
Gió sẽ bay đi tới cuối bầu trời
Và hôn nhẹ lên tầng mây tím
Như nụ hôn anh trao thuở năm nao*

*Nếu mai đây anh sẽ là bông tuyết
Tuyết rơi đầy phủ mái tóc em
Cho anh nhớ mỗi khi em hờn dỗi
Vẫn chờ ai vuốt tóc dỗ khen ngoan*

*Nếu mai đây anh sẽ là nắng ấm
Nắng theo ai sưởi ấm tim hồng
Cùng chung lối để không ai đơn lẻ
Suốt kiếp này và có lẽ ... tận kiếp sau*

• Quỳnh Anh (UMD)

biết nói gì bây giờ? Thôi thì cứ vào đầu bằng mấy câu thăm hỏi sức khỏe, thời tiết nắng mưa ở bên này, ở bên kia rồi hãy tính sau. Vậy mà lần đầu tiên, không còn nhớ, tôi và nàng nói chuyện gì với nhau mà dài hơn nửa giờ đồng hồ (biết được vì cuối tháng phải trả tiền điện thoại). Rồi những lần sau đó, khi thì nàng gọi cho tôi, khi khác tôi gọi cho nàng. Có những lần tôi lên giường ngủ vào lúc 3 giờ sáng, nghĩa là 6 giờ sáng ở Houston, không nhớ chúng tôi đã nói chuyện gì với

nhau, từ lúc mấy giờ, nhưng chắc là phải trước 12 giờ khuya. Lúc lên giường tôi chẳng còn nhớ gì hơn là giọng nói Bắc Kỳ, ngọt ngào của nàng.

Sau những đêm dài tâm sự qua đường dây điện thoại, tôi và nàng hứa hẹn gặp nhau vào một ngày đẹp trời nào đó trong cảnh “mặt nhìn mặt cầm tay băng khuâng không nói một câu...”, hứa hẹn sẽ tình tứ và tiểu thuyết không thua gì cảnh “Em đến thăm anh một chiều mưa”....

Lời hẹn giữa tôi và nàng, năm

tháng trôi qua, bây giờ vẫn chỉ là những lời hẹn trong mây gió. Cả nàng và tôi hình như đều e ngại và không muốn nhắc đến. Hình như cả hai chúng tôi đều e ngại một sự thật phũ phàng nào đó. Chắc không phải là cảnh “người trong tranh khác với người thật” mặc dầu chúng tôi có gửi hình chụp cho nhau. Qua câu chuyện, tôi có cảm tưởng như cả hai chúng tôi đều e ngại đoạn đường ngàn dặm xa xôi giữa California và Texas. Có lẽ nàng ngại cảnh đường xa gió bụi của quãng đường đi qua sa mạc mênh mông của xứ Texas. Nàng sợ những hạt bụi vô tình làm hoen mi mắt, làm nhoè son môi. Phần tôi, tôi ngại đoạn đường lên đèo, xuống dốc cô đơn của cả quãng đường ngàn dặm xa. Tôi sợ nhất lúc trở về phải đi ngược gió. Gió phía bên nàng hay gió bên tôi. Những cơn gió lốc cuộc đời khó lòng cưỡng lại. Những cơn gió lốc thường tình của quan niệm sống, màu mè của nghi lễ, cứng ngắc của truyền thống, của tôn ti trật tự hình như muốn giữ sự quen biết của chúng tôi mãi mãi chỉ qua những trang giấy....

Câu chuyện còn dài lắm, nhưng viết đến đây tôi lại tự hỏi mình: “Có nên viết tiếp không nhỉ? Hay là cứ gửi đoạn văn này cho nàng, để nàng tùy nghi định liệu?”...

Thực ra câu chuyện nào mà chẳng có đoạn kết. Nhưng vì cuộc đời đầy những éo le, và luôn luôn có những ngăn trở, nên rất ít khi người ta có một đoạn kết vui cho một câu chuyện tình. Tôi không muốn viết một đoạn kết buồn, nên ngừng câu chuyện ở đây, để tùy bạn đọc quyết định. □